

SIIVENISKU

THE
MAGPIE
SOCIETY

Joku pelaa
kuolettavaa
peleä.

ZOE SUGG
AMY McCULLOCH

WSOY

ZOE SUGG
AMY McCULLOCH

THE
MAGPIE
SOCIETY

SIIVENISKU

SUOMENTANUT
INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Magpie Society: Two Is for Joy

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London
Copyright © Tiger Takes Limited and Zoe Sugg, 2021
The moral right of the authors has been asserted
All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Inka Parpola ja WSOY 2021
Werner Söderström Osakeyhtiö

”Yksi tietää surua” -runon suomennos Terhi Leskinen

ISBN 978-951-0-46245-4
Painettu EU:ssa

ESINÄYTÖS

VIIME KESÄ

Sinä yönä, kun Lola kuoli, me kävimme seikkailemassa.

Lola rakasti seikkailuja.

Vie minut jonnekin, hänellä oli tapana sanoa, ja tietenkin minä suostuin. Suunnittelin pikkutarkasti jokaisen askelen, nautin jokaisesta yhteisestä minuutistamme. Livahdimme koulun tiluksilta, hyppäsimme junaan ja päädyimme Shardin huipulle. Jahtasimme vedessä delfineitä vaahtopäiden keskellä ja kiipeilimme jyrkänteillä etsimässä luolia, joita tutkia pitkinä kesäisinä iltapäivinä.

Sitten hipsimme takaisin Illumen Halliin ja teeskentelimme tuskin tuntevamme toisiamme.

Alkuun tuo teeskentely oli tehdä minusta selvän. Mutta hän vakuutti minulle, että se oli oma pieni salaisuutemme. Ja maaliviiva oli niin lähellä: enää yksi vuosi, ja olisimme vapaita. Jaksoin odottaa.

Ja sitä ennen meillä oli seikkailumme. Niiden täytyi riittää.

Sen illan oli tarkoitus olla ainutlaatuinen. Olimme tietenkin aloittaneet koulussa. Juuri salaseuranhan meitä loppujen lopuksi yhdisti. Luulin hänen ymmärtäneen sen, sallihan hän

minun piirtää selkäänsäkin. Tussikynän kärki kulki hänen lapaluunsa terävillä linjoilla ja antoi hänelle siivet. Kaikki muut olivat jo lähteneet bileisiin. Koko koulu oli yksin meidän.

Sen olisi pitänyt olla täydellistä.

Jokin oli kuitenkin pielessä. Seikkailu ei edennyt suunnitelmieni mukaan. Hän sanoi rakastavansa piirrosta – sitä miten kovasti se muistutti aitoa tatuointia – mutta aistin hänen valehtelevan. Autossa hän oli liian kiinnostunut puhelimestaan, selasi sometilejään, sivuutti minut tyystin. Hän halusi mennä rannalle. Hän halusi olla muiden ihmisten keskellä, vaikka tiesi täysin hyvin, että tahdoin olla hänen kanssaan kahden.

Kun en suostunut hänen vaatimukseensa, hän kääntyi happamana, valitti tylsyyttä ja toivoi seikkailun päättyvän pian. Saavuimme määränpäähämme, mutta hän oli ärtyisä ja kärsimätön, marmatti tuulesta, vedestä – asioista, joita hän yleensä rakasti. Yritin pysytellä kurssissa tietäen, että suunnitelmani olisi sen arvoinen, mutta oli kuin maa olisi ollut liikkeessä, huojunut jalkojeni alla; en pystynyt tarkentamaan häneen.

Hän liukui otteestani kuin elohopea.

Hän tarttui takkiinsa ja peitti selkäänsä koristavan kuvan. En pitänyt siitä. Oli kuin hän olisi hävennyt sitä.

Hävennyt minua.

”Näkyvätkö bileet täältä käsin?”

Hän astui lähemmäs reunaa ja levitti käsivartensa. Mietin siipiä takin alla, lentoon lähtevää lintua.

”*Otatko minusta kuvan?*” Hän kääntyi ympäri ja virnisti, taputti takkinsa taskuja. ”*Äh, taisin unohtaa puhelimen autoon. Otatko omallasi?*”

En voinut kieltäytyä (sillä olin kähveltänyt hänen puhelimensa tahallani ja lukinnut sen autoon eliminoidakseni

häiriötekijät). Hän riisui takin, viskasi sen jalkoihini ja poseerasi. Kun hän vaihtoi asentoa, hänen jalkansa lipsahti ja hän huudahti ja putosi –

Sydämeni juuttui kurkkuun. Ojensin käteni tarttuakseni häneen, mutta hän onnistui korjaamaan asentoaan ja katsoi minua nauraen. Hän oli ollut vähällä syöksyä kuolemaansa, ja sen tietäminen kiihdytti meitä, sai päämme pyörälle.

Otin kuvan, mutta yksikään valokuva ei koskaan tehnyt hänelle oikeutta. Toivoin, että olisin osannut ikuistaa hänet juuri sellaisena kuin hän sillä hetkellä oli. Jos taitoni olisivat riittäneet, olisin veistänyt hänestä keulakuvan opastamaan minua elämässä – uljaamman kuin yksikään merenolento yhdenkään laivan kokassa.

Harakkaa oli vaikea erottaa puolihämärässä. Tiesin sen kuitenkin olevan siinä, tiesin sen siivenkärkien kurottavan kohti hänen hartioitaan. Se oli varjo hänen selässään. Olimme tulleet niin pitkälle. Olin odottanut tätä hetkeä, jolloin minulle lopullisesti selviäisi, miten vahva hänen sitoumuksensa oli.

”*Lähdetään*”, hän sanoi ennen kuin ennätin avata suutani. Tuuli niin rajusti, että sana miltei pyyhkiytyi kuulumattomiin. Hän kurtisti kulmiaan. ”*Etkö kuullut?*”

Kaikki muuttui pahaksi, kun hän puhui.

Todellisuus rysähti jälleen päälleni.

Täydellinen hetkemme ei kestäisi enää kauan.

Seikkailu oli päättymässä.

”*Auta minut alas täältä.*” Hän ojensi minulle kättään.

Mutta minä en tarttunut siihen.

”*Tarkoititko oikeasti sitä, mitä sanoit aiemmin? Hara-koista?*” kysyin häneltä.

”*Älä jaksa. Et kai sinä oikeasti siihen usko? Sehän on typerä myytti. Pelkkää leikkiä.*”

Hänen sanansa olivat isku vasten kasvojani.

”Ei se ole myytti. Älä astu harakoiden tielle.” Sen minä ymmärsin ja siihen minä uskoin.

Hän pyöritteli silmiään.

Hän ei uskonut siihen. Ei ollut kenties koskaan uskonut. Hän ei kunnioittanut perinnettä. Mutta mikä pahempaa, hän ei aikonut *auttaa*. Ja tuo petos oli suurempi kuin mikään, mitä tätä ennen oli tapahtunut.

Uskon hänen tuon viimeisen hetken aikana ymmärtäneen sanojensa merkityksen. Oli kuitenkin myöhäistä perua niitä.

”Ei, älä! Ole kiltti –”

Astuin eteenpäin.

Yksi tyrkkäys riitti.

Se oli outoa. Luulin, että olisin tuntenut surua sen jälkeen.
Yksi tietää kuolemaa, kaksi surua.

Odotin surua.

Mutta sen sijaan?

Sen sijaan minä tunnen silkkää... iloa.

ENSIMMÄINEN OSA

*Yksi tietää surua
sen tiesitkin kai...*

IVY

Sain käsivarteeni haavoja, kun peili melkein putosi päälleni koulun aulassa. Verta tulee niin paljon, että paperipyyhe on täynnä punaisia tahroja. Audrey astuu lähemmäs ja lukee kirjeen olkani yli. Hän kietoo käsivarret ympärilleen ja vapisee – mutten tiedä, vapiseeko hän pelosta vai kylmästä.

Rakas Clover,

sinut on kutsuttu HARAKKASEURAN jäseneksi.

Suostutko puolustamaan koulun arvoja, suojelemaan sitä korruptiolta ja varjelemaan sitä ja sen opiskelijoita hinnalla millä hyvänsä?

Mikäli vastauksesi on kyllä, allekirjoita tämä – ja jää odottamaan lisäohjeita.

”Siinä ei ole allekirjoitusta. Hän ei allekirjoittanut sitä!” Käännän paperin ympäri, mutta toisella puolella ei ole merkintöjä. Luen sanat kerran toisensa jälkeen yrittäen etsiä niistä jonkinlaista vihjettä viestin kirjoittajasta.

Yksi asia on varma: Harakkaseura on totta. Se ei ole jonkinlainen muinaisjäännös Illumen Hallin menneisyydestä.

Se on toiminnassa, ja harakat – keitä hyvänsä he ovatkin – haluavat värvätä Cloverin joukkoonsa.

Olen melkeinpä kateellinen.

Audrey sen sijaan on sekoamaisillaan. ”Mitä tämä on? Näkikö Clover edes tätä kirjettä? Hän olisi varmasti allekirjoittanut sen”, hän pälättää niin hätäisesti, että ehtii hädin tuskin vetää henkeä.

”Se tarkoittaa, että Cloverille tapahtui jotain.”

”Vai päättikö hän olla allekirjoittamatta ja joutuu nyt maksamaan siitä hinnan?”

”En tiedä”, sanon. ”En tiedä yhtään mitään.” Taittelen kirjeen ja työnnän sen rintsikoiden nauhan alle varmistaen, etten revi Audrey'n pitsileninkiä enää yhtään enempää. Lähetän viestin Teddyille:

Käske Abbottia tulemaan Cloverin
huoneeseen Polarikseen asap.
Varmista, että hän tulee yksin.

Sujautan puhelimen takaisin käsilaukkuuni ja vavahdan kivusta, kun käteni koskettaa laukun solkea. Kämmenteni uurteissa on kuivuvaa vertaa.

”Varo! Käsissäsi voi olla lasinsirpaleita. Pitäisikö minun hakea terkkari?” Audrey tutkii kämmeniäni ja vain pahentaa kipua. Nykäisen käteni takaisin.

”Eikä, kaikki on hyvin. Helioksen valvojaopettajattarella on ensiapulaukku. Tämä on murheistani pienin juuri nyt. Clover on kadonnut!”

”Miksi poliiseilla kestää näin kauan?” Audrey marssii edestakaisin huoneessa talloen lattialla lojuvia tavaroita.

”En tiedä. Rouva Abbottin pitäisi tulla ihan näillä hetkillä. Hänen täytyy saada nähdä tämä.”

Katselen ympärilläni. On häiritsevää ajatella, että Clover on kamppailut täällä jonkun kanssa. Mietin bileitä ja harakoiden flash mobia. Kaiken sen kaaoksen keskellä jonkun olisi ollut helppo luikahtaa sisään koulun portista ja sen jälkeen itse koulurakennukseen. Harakka-asuihin pukeutuneet tyypit eivät hekään olleet Illumen Hallin opiskelijoita. Mahdollisia uhkia oli kaikkialla.

”Abbott sekoaa, kun näkee kirjeen. Luuletko, että poliisit ryhtyvät tutkimaan Harakkaseuraa?”

”No... mehän tiedetään, että Clover on jonkin vaarallisen jäljillä – hän varoitti meitä podcastissaan jostain tällaisesta. *Yksi teistä on seuraava*. Hän ei vain tajunnut, että uhri olisi hän itse.”

”Ihan kamalaa”, Audrey sanoo. Hän näyttää ansaan joutuneelta kaniinilta, joka haluaa juosta pakoon muttei löydä tietä ulos. Cloverin kirje raapii rintaani. Aivoni raksuttavat tuhannen kilometrin tuntinopeudella.

Vedän terävästi henkeä. ”Jätetään Harakkaseuran viesti toistaiseksi sikseen. Se vain hämmentää poliiseja.”

”Oletko ihan varma, Ivy? Minusta heidän pitää saada tietää kaikesta.” Audrey jäytää kynnenpäättään. Jos hän jatkaa samaa rataa, en ole pian ainoa, jonka kädet vuotavat verta. ”En haluaisi piilotella todisteita poliisilta. Entä jos – entä jos tämä onkin murhatapaus?”

”Ei tämä mikään murha ole, Audrey. Clover on kateissa.”

Audrey osoittaa sotkua. ”Ethän sinä tiedä, mitä täällä on tapahtunut! Veri, Cloverin puhelin, se hemmetin kauhea nauhoitus, jonka hän jätti jälkeensä? Tämä on oikeasti paha juttu!”

Tartun hänen käsiinsä ja tuijotan häntä silmiin. ”Audrey, meidän pitää olla nyt samalla aallonpituudella. Kaikki han-

kaloituu, jos kerromme tästä poliiseille. Mehän haluamme, että he keskittyvät Cloverin löytämiseen eivätkä johonkin salaseuraan, eikö niin? Jos Cloveria ei edelleenkään löydetä... *silloin* me kerromme heille.”

Audrey nyökkää hyvin pitkältä tuntuvan sekunnin kuluttua. ”Okei. Tehdään niin.”

Huokaisen helpotuksesta.

”Ainakin Willis on poissa”, hän mutisee.

”Hän olisi täysi idiootti, jos enää näyttäisi täällä naamaansa, nyt kun me tiedämme hänen ja Lolan suhteesta. Ihan sairas tyyppi.”

”Mutta sinä poltit sen kuvan...” Audrey välttelee katsettani.

”Niin”, vastaan hiljaa. ”Willisillä oli suhde Lolan kanssa, mutta hänen alibinsa todistaa, ettei hän tappanut Lolaa. Se kuva olisi vain monimutkaistanut asioita.”

”Mutta kuka sitten tappoi Lolan, ellei Willis? Sama tyyppi, joka kävi Lolan kimppuun? Minusta tuntuu, että me ollaan maalitauluja. Entä jos tekijä tulee takaisin?”

Audreyn pakokauhu syvenee, ja hän marssii kohti ovea. Kun hän pääsee sen luo, hän osuu kasvokkain rouva Abbottin kanssa.

Johtajatar vetää terävästi henkeä ja tuijottaa huonetta kauhun vallassa. Hän kulkee varpaisillaan tavaraläjien ohi ja pääsee lopulta kirjoituspöydälle.

”Soitimme hätänumeroon”, sanon. ”Poliisit ovat tulossa.”

Rouva Abbott on meihin selin, joten en näe hänen ilmettään. Hänen hartiansa kuitenkin jännittyvät bleiserin alla. ”Olkaa ystävällisiä ja menkää alakertaan ottamaan poliisit vastaan. Viekää heidät sen jälkeen kansliaani. He haluavat varmasti puhua ensimmäiseksi teidän kanssanne. Varmistan,

ettei kukaan pääse sotkemaan tätä huonetta. Tämä on rikospaikka, emmekä me saa turmella sitä.” Hän kääntyy meidän puoleemme. ”Oletteko koskeneet mihinkään?”

”No, me...” Audrey aloittaa.

Keskeytän. ”Ei. Emme koskeneet mihinkään. Istuimme vain sängyllä.”

Audrey kohottaa minulle kulmakarvojaan.

”Hyvä. Kiitos, tytöt. Olen pahoillani – teidän täytyy olla kauhean huolissanne ystävästänne.” Hän kurtistaa minulle kulmiaan. ”Ivy, oletko sinä satuttanut itsesi?”

”Pikkunaarmuja. Meidän on paras mennä katsomaan, joko poliisit ovat tulleet. He tulevat varmasti ihan näillä minuuteilla.” Tartun Audreyn käsivarteen ja lähdemme kävelemään pitkin käytävää pois Cloverin huoneesta.

Päätäni jomottaa. Minua alkaa pyörryttää, ja muistan välähdyksenä, miten joku kiskoi minut bileissä peilin alta niin rajusti, että kaaduin kipeästi lattialle.

Muiston täytyy paistaa naamaltani, koska Audrey tarttuu käteeni ja hidastaa minua. ”Miten sinä voit? Olet varmasti näännyksissä. Ja taatusti edelleen sokissa.”

Nostan käden ohimolleni, ja Audrey hieroo käsivarttani.

”Päätä särkee ja käsiä vihloo. Mutta kyllä tämä tästä, ihan tosi.” Hymyilen, mutta tunnen kuinka huuleni väpättävät. Tiedän, ettei Audrey ole vakuuttunut.

Enkä ole minäkään. Yhtäkkiä mekko tuntuu liian tiukalta, kuivuva veri nostaa ihoni kananlihalle. En usko, että minun kannattaa ottaa poliisit vastaan tämän näköisenä – veren peitossa, vaikka veri olisikin omaani.

”Haittaisiko sinua, jos tavattaisiin alakerrassa parin minuutin kuluttua? Haluaisin vaihtaa vaatteet ja ottaa pari särky-lääkettä.” Lähden kohti huonettamme, mutta Audrey epäröi.

”Tulenko minä mukaan?”

”Ei, olen tosi nopea. Poliisit voivat tulla koska hyvänsä. Meidän ei pidä antaa heidän odottaa. Mene sinä edeltä, tulen ihan saman tien.” Hymyilen tällä kertaa rutkasti uskottavammin. Audrey nyökkää ja jatkaa seuraavaan portaikkoon.

Kävellessäni tutkin Audrey'n kaunista mustaa pitsimekkoa, joka roikkuu nyt riekaleina ylläni. Minulla on kamala olo. Voin vain kuvitella, miten paljon leninki on maksanut, ja nyt se on täydellisesti tuhottu. Yksikään ompelija ei saa sitä kuntoon. Irrotan pienen violetin höyhenen repeytyneestä pitsistä solisluihin liepeiltä. Sen on täytynyt tarttua siihen flash mobin aikana.

En malta odottaa, että saan riisua yltäni mekon ja samalla illan tapahtumat. Mikään ei mennyt suunnitelmien mukaan. Kun kävelen yksinäni pitkin pimennettyä käytävää kohti huonettamme, kuulen naurua, laulua ja ulvontaa muiden Illumen Hallin opiskelijoiden jatkaessa Samhain-juhlintaansa koulun tiluksilla. Suurin osa on jo unohtanut, mitä minulle bileissä tapahtui. Osa ei välitä, eikä yksikään tiedä, että Clover on kateissa ja poliisit matkalla koululle. Kieputan höyhentä peukaloni ja etusormeni välissä.

Harakat ottavat vallan.

Avaan huoneen kortillani, mutta sen sijaan, että vaihtaisin heti vaatteita, kävelen ikkunalle. *Clover, missä sinä olet?* mietin katsoessani tiluksia. Kuvittelen näkeväni pienen liikahduksen ääreisnäössäni – mutta ei siellä mitään ole.

Ei, ei sittenkään ei-mitään. Se on harakka. Nostan kaksi sormea otsalleni ja teen sille kunniaa.

Ja sillä hetkellä minä tiedän, ettei mikään ole enää koskaan oleva ennallaan.

AUDREY

Tarkkailen Ivyä, kun hän lähtee kohti Helios-taloa ja yhteistä asuntolahuonettamme. Odotan, kunnes hän katoaa näkyvistä, ja huokaisen sitten terävästi. Rinnassani on kireyttä, joka ei suostu häipymään – mutta tiedän tarkalleen, mistä se johtuu. En tunne Cloveria kovin hyvin, mutta kuulin viestin hänen puhelimensa äänitysovelluksessa: *Menkää pois... Ei... lopettakaa... apua!* Hänen kauhunsa oli korvin kuultavaa. Toivottavasti löydämme hänet pian.

Ole kiltti ja ole kunnossa.

En uskalla edes ajatella verta hänen huoneensa lattialla tai varoitusta, jonka Clover meille podcastissaan jätti. Minun tekee mieli potkaista itseäni, kun en kuunnellut häntä.

Ehkä Ivy ei silloin olisi polttanut Willisin ja Lolan kuvaa. Toivottavasti Willis häipy kauas, kauas pois emmekä enää koskaan näe häntä. Siitä huolimatta mieltäni vaivaa vielä yksi kysymys:

*Jos Willis ei ole murhaaja, kuka tappoi Lola Radcliffen?
Minkälainen tappaja tuolla ulkona lymyilee?*

Ravistelen itseäni. Poliisit ovat tulossa. He selvittävät kaikesta. Se ei tuntunut missään vaiheessa oikealta – se, että emme kertoneet viranomaisille Willisistä saman tien. Varsinkin sen jälkeen, mitä minulle tapahtui kotona Yhdysvalloissa...

En halua enää koskaan piilotella asioita lainvalvojlta. Meidän osuutemme tästä on nyt ohi. Ivy ja minä voimme keskittyä olemaan tavallisia opiskelijoita mestarietsivien asemesta. Hetken ajan sallin itseni miettiä, millainen ystävyysytemme olisi ilman Harakkaseuraa. Se voisi olla jotain todella mahtavaa.

Jalkani kulkevat autopilotilla laskeutuessani kierreportaikkoja kohti ala-aulaa. Pari kertaa huomaan eksyneeni; vaikka tunnenkin koulun nykyään paljon paremmin, Cloverin huone sijaitsee sellaisessa osassa rakennusta, jota minulla ei ole ollut liiemmin aikaa tutkia. Olisipa Ivy tullut mukaan. Minua pelottaa nähdä hänet niin kauhuissaan.

Tyhjillä käytävillä vallitsee aavemainen tunnelma. Aina ohittaessani ikkunan vilkuilen koulun tilusten perukoille. Samhain-bileet ovat täydessä vauhdissa, opiskelijatoverini vellovat valtavan tulikuopan äärellä. Mitä he mahtavat miettiä? Onko heillä omat teoriansa flash mobista? Huhut lähtevät takuulla lentoon, kun poliisit ilmaantuvat etuovelle.

Käytävät tuntuvat kaiken aikaa häilyvän ja muuttavan muotoaan, joten yllätyn löytäessäni itseni yhtäkkiä tutusta paikasta: pääportaikosta. Huokaisen helpotuksesta.

Ryntään alas portaita ohi kurpitsojen ja syysseppelten. Räikeiden valojen loisteessa koristeet tuntuvat aivan sopimattomilta. Tunnelma on pilalla.

”Audrey!”

Kuljen paraikaa ala-aulan poikki etuovelle korot kivilaatoilla kopisten, kun kuulen Teddyn äänen. Kiepahdan ympäri, ja hän ryntää kohti minua huolestuneen näköisenä. ”Löysikö rouva Abbott sinut?”

”Joo, löysi. Cloverin huoneesta. Tulin alas odottamaan poliiseja.” Käteni eivät näköjään millään lakkaa tärisemästä.

Väri valahtaa Teddyn kasvoilta. ”Poliiseja? Miksi?”

Vilkuilen levottomana ympärilleni, mutta aula on tyhjiin – ellei ota lukuun nurkkaan työnnettyjä heinäkuhilaita sekä oudosti kaiverrettuja kurpitsvoja ja kalebasseja. Vetäisen henkeä, kun yksi kuivatuista heinänyyteistä tuntuu huojuvan, ikään kuin sen takana olisi jotakin. Tuijotan kuhilaita, jotka seisovat liikkumattomina paikoillaan. Mielikuvitukseni tekee minulle tepposet. Vainoharha-Audrey.

”Oletko kunnossa?” Teddy kurottuu tarttumaan käteni ja palauttaa minut todellisuuteen. Räpyttelen silmiäni.

Vedän häntä lähemmäs, ja sitten hän jo kietoo vahvat käsi-vartensa ympärilleni ja halaa minua. Horjun romahduksen partaalla: näin nykyinen Audrey reagoi traumaan. Entinen Audrey oli vahva, mutta nykyversio ei pysty hallitsemaan tunteitaan. *Helvettiin koko tyyppi*. Minun on pakko olla karskimpi. Onnistun jollain ilveellä saamaan tunteeni kuriin ja itseni rauhoittumaan. Poliisit eivät ota nyyhkyttävää tyttöä vakavasti.

Ivyn kasvot välähtävät mielessäni: vahvat ja totiset, aina valmiit toimintaan. Jos nyt menetän itsehillintäni, petän hänet. Niinpä ryhdistäydyn ja irrottaudun Teddystä.

”Clover”, sanon. ”Hän on kateissa.”

”Oikeasti?” Teddy silmät suurenevat. Hänen tukkansa on liimautunut otsaan: hän on selvästi säntäillyt ympäriinsä ja yrittänyt toimia välittäjänä meidän ja rouva Abbottin välillä. ”Odottelin teitä takaisin juhliin. Miten Ivy voi?”

”Hän on... järkyttynyt. Mutta ei me tulla enää bileisiin. Otan poliisit vastaan täällä ja vien heidät sitten Abbottin kansliaan.”

”Odotan kanssasi.”

”Ei sinun sitä tarvitse tehdä. Voit ihan hyvin mennä takaisin...”

Teddy tuhahtaa. ”Ei ikinä. Olen huolissani sinusta.” Hän sipaisee hiukset kasvoiltani. Näytän varmaan ihan täydelliseltä katastrofilta.

”Mennään ulos vilkaisemaan, ovatko poliisit jo tulleet.”

Teddy nyökkää, tarttuu käteeni ja työntyy ulos kaksois-ovesta.

Ulkona on kylmä – jäätävä syysilma hyytää luita ja ytimiä. Kiedon käsivarteni ympärilleni. Vierelläni Teddy riisuu takkinsa ja asettaa sen harteilleni. Melkein nauran ikivanhalle stereotypialle – mutta kyllä minulle pieni herrasmiehen ele kelpaa.

Koulun edusta on varjojen peitossa, tie kiertyy edessämme säkkipimeään. Etäisyydessä, kentän toiselta puolelta, kaikkua naurua ja musiikkia, savu kieppuu kohti taivasta. Joku näyttää jakelevan tähtisadetikkuja.

”Mitä Cloverille on voinut tapahtua?” Teddy kysyy.

Mieleni on sumeana. ”Ei aavistustakaan.”

”Ihan tosi... teidän täytyy tietää jotain. Miksi muuten te olisitte menneet hänen huoneeseensa?”

Puristan silmäni kiinni. Tämä on se kaikkein pahin juttu. Menimme sinne vaatimaan Cloverilta selityksiä, vaikka hän itse oli kaiken aikaa vaarassa. ”Me uskomme... me uskomme, että hän sai selville Lolan murhaajan ja että se tyyppi uhkaili häntä. Kävi hänen kimppuunsa.” Nyyhkäisen. ”Olen niin huolissani – Clover on varmasti ihan kauhuissaan. Sinähän kuulit hänen viimeisen podcastinsa.”

Teddy on hetken hiljaa. ”Ehkä asiat eivät ole niin huonosti kuin te luulette...”

Räpyttelen silmiäni hänen viileälle äänensävyllään. ”Et siis ole huolissasi?”

Hän tarttuu käteeni. ”En minä sitä tarkoita. Clover vain on tehnyt tämän ennenkin. Viime vuonna hän katosi tyyliin kol-

meksi päiväksi. Kävi ilmi, että hän oli lähtenyt Manchesteriin johonkin mielenosoitukseen eikä ollut kertonut kenellekään. Se on vähän niin kuin hänen juttunsa. Hänen vanhempansa eivät edes tehneet hänestä katoamisilmoitusta.”

Nyt on minun vuoroni pysytellä hiljaa. Varsinkin, kun pitkän pihatien päässä näkyvät tumman porrasperäauton etuvalot. Välkkyvät punasiniset valot puuttuvat – mutta toisaalta tiellä ei ole ketään, jota pitäisi varoittaa. Vatsani muljahtaa – alkoholi hämmentää mieltäni, panee minut tärisemään. Ivyn on täytynyt tietää Cloverin taipumuksesta häipyä omille teilleen. Tämä kerta oli selvästi erilainen.

Tällä kertaa siihen liittyi verta.

Astun loitommas Teddystä, joka pysyy paikoillaan. Auto pysähtyy, ja siitä nousee kaksi virkapukuun pukeutunutta tyyppiä: mies ja nainen.

”Oletteko te ne kytät? Tarkoitan... poliisit?” kysyn.

”Kyllä. Minä olen rikoskomisario Shing, ja tämä tässä on etsiväkonstaapeli Copeland”, nainen sanoo. ”Saimme ilmoituksen häiriöstä ja mahdollisesti kadonneesta henkilöstä.”

Nyökkään. ”Seuratkaa minua.”

”Odottakaa!” Joku huutaa pimeydestä takaani. Bonnie juoksee meitä kohti ruohokentän poikki. Hän näyttää mielenvikaiselta punaisessa bilemekossa ja korkokengissä. ”Mitä täällä tapahtuu? Miksi täällä on poliiseja? Johtuuko se siitä podcastista?”

”Mene takaisin juhliin, Bonnie”, Teddy sanoo.

Miespoliisi siirtää katseensa minusta Bonnieen ja taas takaisin. ”Seuratkaa minua”, toistan. ”Johtajattaremme rouva Abbott pyysi minua viemään teidät hänen luokseen.”

Hän nyökkää, ja molemmat lähtevät seuraamaan minua. Bonnie pyrähtää raviin saadakseen meidät kiinni. ”Mitä sinä

teet, Audrey?” hän sähisee. ”Tämän pitäisi olla Aramintan tehtävä. Hän on johtajatyttö.”

”Araminta ei liity tähän millään lailla. Sano hänelle, että hänen täytyy pitää kaikki opiskelijat toistaiseksi ulkona.”

”Minä en ota sinulta vastaan käskyjä.”

”Ihan sama. Tee mitä haluat, Bonnie. Mutta minulla on tehtävä – ja se on viedä nämä henkilöt rouva Abbottin puheille. Nähdään.” Käänän hänelle selkäni.

Bonnie on niin raivoissaan, että tömistää jalkaansa. Hän kuitenkin suuntaa takaisin bileisiin.

”Anteeksi tuosta”, sanon kättille.

He eivät vastaa, ja heidän vakavat ilmeensä selvittävät minunkin pääni. Kiristan tahtia ja johdatan heidät sisään suuresta kaksoisovesta ja Illumen Hallin uumeniin. Katson maalausta, joka toivotti minut tervetulleeksi tänne vain pari kuukautta sitten. Tiedän nyt, että se esittää lady Penelope Debertiä, koulun entisen johtajan 1800-luvulla elänyttä tytärtä, joka varmisti, että myös tytöt saivat käydä tätä koulua.

Pysähdyn äkkinäisesti niille sijoilleni, ja poliisit törmäävät selkääni.

”Audrey?” Teddy katsoo minua huolestuneena.

Nielaisen. ”Anteeksi – tätä tietä.” En kuitenkaan voi sivuuttaa näkemääni. Maalauksen naisen olkapäällä on jotain, mitä en takuuvarmasti ole koskaan ennen nähnyt. Harakka.

Ja se katsoo minua suoraan silmiin.

Kadonnut oppilas Kilpajuoksu aikaa vastaan Järkyttävä paljastus

Epätodennäköiset ystävykset Audrey Wagner ja Ivy Moore-Chang joutuvat yhä syvemmälle mysteerin syövereihin, kun aktivistioppilas Clover katoaa. Heidän ainoa johtolankansa on kortti arvoitukselliselta salaseuralta, jota heidän ystävänsä tutki.

Nyt aika on loppumassa eikä poliisin apuun voi luottaa. Tyttöjen on sukeltettava yhä syvemmälle koulun synkeisiin salaisuuksiin, sillä koko Illumen Hallin tulevaisuus on vaarassa

Joku pelaa kuolettavin panoksin. Selvitäkseen Audrey'n ja Ilyn on kirjoitettava pelin säännöt uusiksi.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-46245-4